

Yvonne (11. SG), Oliver (7. SG), Alexander (5. SG), Doris (4. SG), Sven (2. SG) a Melvin (6. stupeň dětského WT) se chtěli dozvědět, jak to je. Se svým Sifu, Frankem Aichelsederem (4. TG) si udělali výlet na WT akademii v Kielu, aby se potkali s velmistrem Kernspechtem a vedli s ním exkluzivní rozhovor.

Yvonne: Co to jsou moderní programy a proč jsi je vytvořil?

GM Kernspecht: Dobrá otázka. (přemýšlí) Já už teď pracuji na programech, které přijdou po nich. Ptáte se tedy konstruktéra, který staví aut roku 2020 na auto, co se vyrábí právě teď.

Yvonne: Velká sedmička patří k tomu...

GM Kernspecht: Tedy, můžu vám povědět, co bylo pro to celé směrodatné. Zkusil jsem pojmout sebeobranu trochu jinak, protože o tu nám přece jde. Rozmýšlel jsem, které „přísady“ jsou potřeba, aby se člověk dovedl bránit. Šlo přirozeně říct, že potřebuji tuhle nebo tamtu techniku. Ale ve skutečnosti to nikam nevede. Musíme myslet dál. Nesmíme myslet jen na to, jaké máme prostředky – jako řemeslník nemyslí jen na nářadí. Musíme začít úplně od začátku. Tím jsem narazil na velkou sedmičku.

Zároveň jsem sledoval, co nám v dnešní době hrozí. Co všechno se nám může na ulici přihodit?

Naštěstí je wing tsun styl, který nesestává z technik jako jiné styly, ale z principů, které na základě smyslu hmatového vnímání, kontaktu s ostatními a podvolování se dají vzniknout určitým pohybům. Takže nemáme žádné stabilní techniky, s kterými na konci pracu-

90 procent je psychika, zbytek je technika

Jak to přesně je s „novými“ WingTsun programy?

jeme, ale vše vzniká a odvíjí se od okamžiku útoku. Máme to štěstí, že jsme velmi flexibilní.

Na základě toho jsem s mnoha našimi mistry začal mít obavy, jak zvládneme naše žáky co nejrychleji a nejlépe vyzbrojit proti útoku. Otázka zněla: „Jsou tradiční prostředky dostačující nebo je musíme přepracovat?“ a taky „Kolik času má někdo na přípravu proti nebezpečí? Má čas 20 let? Nebo je to mladistvý návštěvník diskoték, který se chce vrátit živý domů?“ Ten se to chce naučit hned a co nejrychleji. Možná by chtěl mít šanci již po šesti měsících nebo po roce. Nechce ale čekat 10 nebo 20 let, až se bude umět bránit.

Oliver: A z tohoto poznatku vznikla BlitzDefence?

GM Kernspecht: Z toho vznikla na začátku BlitzDefence. Člověk si musí klást otázku: „Co dává začátečnickovi největší šanci, aby si zachránil vlastní kůži?“ Určitě ne to, že se brání. Možná se dvakrát nebo třikrát úspěšně ubrání, ale čtvrtá nebo pátá rána ho dostane. Obrana samotná nevede k tomu, že nebezpečí zmizí. Obrana vede jenom k tomu, že nebezpečí trvá déle. To znamená, že jediné, co ukončí nebezpečí, je tvrdý knockout.

Yvonne: Ale toho je člověk schopen, jen když to umí i ve stresu.

GM Kernspecht: Ano! K tomu patří v každém případě i trénink návyku na stres. Ale nejprve musíme najít způsob, jak zažehnat nebezpečí. Tím myslím tělesně, nikoliv psychicky, což znamená dát žákovi způsob, jak knockoutovat útočnicka.

Dříve platily řetězové údery jako všelék

Oliver: Dříve platily řetězové údery jako lék na všechno. Ale s postupem času jsme stále jemnější...

GM Kernspecht: To jsi řekl dobře.

Oliver: Dříve jsme až do padnutí cvičili řetězové údery a dnes se říká, že pokud chci někoho skutečně porazit, potřebuji jen jednu ránu a měl bych pokud možno umět odstupňovat její účinek. Má to co do činění se změnou práva?

GM Kernspecht: Právní stav byl pravděpodobně vždy stejný nebo jistě velmi podobný. Ale jsme teď velmi

ovlivněni Čínou. Naše domovská škola je nakonec v Hong Kongu. A tam to očividně nehraje žádnou velkou roli.

U nás to probíhá úplně jinak. Velmi rychle jsme postaveni před soud. Soudce obvykle posuzuje věc od konce, což znamená, že posoudí, kdo je zraněný. A kdo dostane 40 nebo 50 řetězových úderů, je pro něj oběť. Pak se pro něj je ten druhý nutně stává útočnickem. A už je z tebe jako obránce najednou útočnick. Tak jak můžou být řetězové údery dobré pro obranu, tak špatně jsou přijímány soudem. Musíme vést více bojů. Nejenom s tím týpkem venku, ale také před zákonem. Bylo by trapné, kdybychom ten první boj vyhráli a druhý prohráli.

Takže platí - rozhoduje se až na konci. Podle „úspěšnosti“ se bude rozhodovat, kdo je útočnick. Přinejmenším před soudem.

Alexander: Je to tak doopravdy?

GM Kernspecht: Bojím se, že ano. Říkají to i právníci. Soudci také – pokud je dobře znám. A to je ten problém. Samozřejmě to před soudem vypadá

lépe, když udeřím jen jednou. A ještě lépe, pokud udeřím dlaní a ne pěstí. To pak máme vůbec dobře rozehráno. Jenom bych musel tou jednou ránou udeřit tak silně, že než by se vzbudil, změnila by se móda. Můj přítel Geoff Thompson říká: „You must hit fuckin' hard!“ Musíš praštit tak silně, aby stačil jen jeden úder. Samozřejmě máme potom i řetězové údery, pokud jedna rána nestačí. Ale tenhle jeden úder musí být silný. Člověk se musí dostat k jádru věci a rozmyslet si, co je jeho nejlepší zbraň. To byl i případ BlitzDefence. Nebo přesněji – co je nejlepší zbraň laika, začátečnicka, který ještě tolik netrénoval? A kterou zbraní může nejučinněji zaútočit? To je první bod, na který jsem musel přijít. A další bod byl – kam musí udeřit, aby dosáhl nejlepšího účinku? Takového, jako když zmáčkne vypínač. Jinými slovy – kde je moje nejsilnější stránka a kde jeho největší slabina? Musím svojí nejlepší zbraní trefit jeho nejslabší místo. Tak ho jednou K.O. ranou vyřadím z boje.

Spouštěcí slůvko je velmi důležité

Yvonne: Když člověk trénuje teprve krátce a něco se technicky naučí, ale ve skutečné situaci tam stojí a váhá...

GM Kernspecht: Spouštěcí („kotvící“) heslo je extrémně důležité. A musím zcela upřímně říct, že jsem ještě nezažil, že by se učilo. Přitom je to velmi důležitá součást BlitzDefence. Vůbec si to bez něj nedokážu představit. Ledaže bychom měli člověka, který tři dny v týdnu pracuje jako vyhazovač. Ten ho určitě nepotřebuje. Ale normální člověk, který jinak docela zřídka někoho mlátí nebo třeba vůbec, naposled možná na školním dvoře před 20 lety, ten ho právě potřebuje.

Oliver: Předtím jsme krátce zmínili velkou sedmičku, která byla představena také v minulém WT Weltu. Existuje nějaké pořadí, jaká schopnost je nejdůležitější?

Nebo lze některé schopnosti kompenzovat jinými?

GM Kernspecht: Kompenzovat nemůžeš vůbec žádnou. Potřebuješ je všechny. Pokud jen jedna chybí, je hotovo. Funguje to, jenom pokud je máš všechny. A ve skutečnosti je celá sedmička jen jednou schopností! Ale to člověk postřehne, až když je ovládá. Každopádně nesmíme zapomenout na jednu věc: Velká sedmička nepatří do BlitzDefence. Protože když jsem preventivně aktivní a to úspěšně, mám to z krku. Nejlepší obrana je udeřit toho druhého tak silně, že se nedostane k útoku. Nemusíme si dělat žádné starosti s obranou. Hodně lidí si myslí, že WingTsun je BongSao, TanSao, FookSao. Většina Číňanů si to taky myslí. To je totální blbost. WingTsun je tvrdě zaútočit. Obranu potřebuji, pokud jsem předtím nepraštil dost silně. Nebo když se mi nepoštěstilo ho mým preventivním útokem překvapit a on mi to oplátí. Pak se teprve musím bránit.

Nebo třeba jiný příklad: Pokud to není tento typický chlupácký „macho“ útok, který jsem já pokřtil jako rituální boj, kdy přede mnou ten chlapek stojí a více méně mě vyzývá, ale naopak mě náhle napadne ze strany někdo, koho jsem vůbec nečekal. Pak nemůžu

udeřit jako první. To je pak přeapadení. V tom okamžiku potřebuji téměř šestý smysl. To potřebuji perfektní zrakové a hmatové vnímání. Potřebuji velkou sedmičku a ještě trošku navíc, šestý smysl, intuici.

Yvonne: ReakTsun je tady hlavně kvůli tomu? Abychom toto netrénovali?

ReakTsun je zde hlavně proto, aby vytrénoval proprioreceptory

GM Kernspecht: ReakTsun je tady hlavně proto, abychom trénovali proprioreceptory. Po celém těle máme senzory, které nám říkají, v jaké pozici se nachází naše ruce, nohy nebo klouby.

Jsme tedy o poloze našeho těla každou chvíli plně informovaní. Což znamená, že bychom se měli být schopni ubránit každému našemu vlastnímu útoku. Můžeme vždycky stáhnout vlastní tělo zpět. Můžeme vždycky dávat pozor, abychom se sami netrefili. Samozřejmě, že se nemůžeme vždycky ubránit cizímu útoku, protože nemáme potřebné informace, kdy, jak a kam útok dorazí. Naše oči nám říkají: „Něco přijde.“ Pak můžeme spočítat, pokud se nezmění rychlost, kdy asi útok přijde. Ale on může změnit rychlost. Může změnit směr. Může se změnit z přímého na obloukovitý a naopak. Může klamat. To znamená, že nejsme plně informovaní, co se doopravdy stane. Informaci o tom, co se skutečně stane, máme teprve tehdy, až s ním navážeme kontakt. Pokud tedy nejméně jedna, nejlépe dokonce obě moje ruce (nebo jedna noha) jsou s ním v kontaktu, takže spolu tvoříme uzavřenou jednotku. Útočník tvoří s obráncem společný systém a najednou jsem informovaný o všem, co ten druhý udělá. Tomu se říká „prodloužený hmat“.

Jako kdyby on byl já. Spojíme se v jedno. To je ChiSao. A dokud jsme s ním takto sloučení, víme o všem, co dělá a to ve stejném okamžiku, kdy tak činí. Proto to musíme cvičit. Což také znamená, že když jeho tělo teď patří k mému, umím se vyhnout nejen svému vlastnímu úderu, ale také tomu jeho, protože tvoříme jedno společné tělo. Takže jakmile máme kontakt,

můžu se mu uhnout, protože uhýbám sám sobě a protože on je já. Protože já jsem on. A to není myšleno filozoficky. To myslím vědecky. A k tomu jsou tu proprioreceptory. Díky nim se můžu uhnout každému jeho útoku, vím přesně, kdy přijde, vždyť moje ruka se pohybuje s jeho. Ve skutečnosti se uhýbám své ruce. Jeho ruka jde podél mého těla (ukazuje s Yvonne). Protože uhýbám své vlastní ruce, uhýbám též té jeho. To je myšlenka ChiSaa a také ReakTsun. Můj ReakTsun je ve skutečnosti vysoce specializovaný trénink proprioreceptorů.

Yvonne: To co říkáš, je úplně skvělé. Totiž že musím ovládat jenom sama sebe. To je úžasná myšlenka.

GM Kernspecht: Uhýbáš sobě. To ostatně platí i pro nohy. Můžeš se kdykoliv uhnout vlastnímu kopu, ne? Takže uhnu svojí vlastní noze a tím i tvé. Nesvádím tvoji nohu od mojí pryč. Hodně lidí to dělá špatně. Tlačí cizí ruku pryč – vůbec ne! Já tlačím svoje tělo pryč od jeho ruky. Pokud mám kontakt, potřebuji se jen uhnout. Proto nepotřebuji žádnou sílu.

Oliver: Jak dlouho je podle tvé

zkušenosti potřeba, než k tomuto člověk procitne? To musí chtít roky tréninku, ne?

GM Kernspecht: Upřímně, vskutku to není jednoduché. Proto to taky není program pro začátečníky, ale vlastně pro ty nejpokročilejší. Rozdělil jsem to do dvou částí. V první rozpoznám nebezpečí a ukončím ho preventivně, zdvořile, tím že domnělého útočníka předběhnu. V druhém programu je on útočník a já potřebuji ReakTsun. Teprve hmat mi dodá jistotu, že oči správně viděly a hodnotily. Musím k němu přistoupit citlivě. K tomu prostě potřebuji dobrý hmat, což není tak jednoduché natrénovat. A myslím si, že trénink hmatu je tradičně na všech místech provozován špatně. Nevědecky.

Frank: WingTsun je přeci známé svým důkladným tréninkem hmatu ve formě ChiSaa. Proč něco dalšího?

GM Kernspecht: Existují speciální tradiční ChiSao sekce, kde partneři odkrouží choreograficky pevně dané pohyby- detailně stanovené. Jako podle scénáře – a to jsou cvičení, pomocí nichž lze vytvořit nějaký hmat. Pokud se cvičí, získá člověk hmatový smysl.

Ale tenhle hmat já nemyslím. Chci mít ten hmat, který za mě činí rozhodnutí a přesně mi říká, co teď mám udělat. Máme samozřejmě problém s rozhodováním. Kolik času potřebuje člověk, aby našel řešení konkrétního problému? Fajn, u stolu nebo u zkoušky má trochu času na přemýšlení. Ale v boji? Pokud někoho napadne jeden nebo dva lidi, má možná tak milisekundu. A tahle milisekunda, pokud jde třeba o nůž, rozhoduje o životě a smrti. Nemůžu tam tak stát, drbat se na hlavě a uvažovat. Protože ta hlava už tam nebude, někdo ji ušmíkne. Proto se musíme rozhodovat velmi velmi rychle. Ve WingTsun nejsme osvobozeni od rozhodování, my jsme naštěstí osvobozeni od povinnosti se muset rozhodovat. Hmat rozhoduje za nás!

Frank: Šlo by kacířsky říct, že tak, jak to bylo vymyšleno dříve, žák též dospěl k nějakému cíli, byť oklikou?

BV systému WingTsun pro WingTsun je sebeobrana odpadním produktem

GM Kernspecht: To je otázka tradičního programu. Tradiční program

dovede některé po mnoha letech k cíli (rozhlédne se do pléna). Přičemž cíl není přesně definovaný. V tradičním WingTsun si nikdo nedal tu práci, tradiční bojová umění se dělají proto, aby se dělala. A to ostatně platí pro všechna tradiční bojová umění, která znám. Nedělají se proto, aby se žák na konci uměl ubránit. Jde o WingTsun pro WingTsun. Umění pro umění. Taky něco báječného.

Můžu tedy dělat WingTsun pro WingTsun, o to jde v tradičních školách. Nebo můžu dělat WingTsun proto, abych se uměl lépe bránit. To jsou dvě rozdílné věci. Také i skrze WingTsun pro WingTsun se zvýší moje schopnost sebeobrany.

Samozřejmě. Ale není to hlavní cíl. V tomto případě je sebeobrana jakýsi odpadní produkt, který se u některých tvoří a u některých tolik ne.

Vezmu-li WingTsun jako prostředek pro sebeobranu, mířím přímo k sebeobraně. Proto můžu uvažovat jinak. Můžu říct: „Koukni, tohle je to nejdůležitější!“

U WingTsun pro sebeobranu musím říct, že nejdůležitější jsou útoky a obrana je důsledek útoků. Obranu potřebuji, když můj útok nebyl úspěšný. Nebo jinak: obranu potřebuji, když jsem nemohl zaútočit. Pokud mě například překvapil.

Můžu docela přesně říct, kterou rukou ho s největší pravděpodobností pošlu k zemi. Do které části těla musím udeřit? Jak se musím pohybovat, abych se dostal na tuto část? To je úplně jiný styl myšlení.

U tradičního WingTsun jde o to, že existují nějaké útoky, obrana, kroky a to všechno chceme pěkně cvičit. Pak máme tuhle a tamtu formu a naši předci věřili, že forma rozvíjí to i ono. Bohužel to vůbec znovu nepromýšlíme, nýbrž to jen děláme stejně, jak to dělali oni. Na konci nám to něco určitě přinese. Takže: tradiční programy nejsou tak zaměřené na cíl. To je ten rozdíl u tradičního tréninku.

Ale kdo sám přemýšlí, je ve výhodě a řekne si: „Začnu pěkně od začátku a rozmyslím si, o čem to celé vlastně je.“ To jsme dělali na sportovní univerzitě a přemýšleli jsme: „Co je WingTsun?“ Odpověď: „Sebeobrana!“ Pokud je však sebeobrana pro mě cílem, musím přemýšlet úplně jinak.

Frank: Když na to celé teď koukám, je to tedy skutečně tak, že první tři žakovské programy vědeckého WingTsun, které obsahují BlitzDefence, ukazování a strkání, jsou preventivním zásahem proti útočníkovi. Tam musím trénovat sílu úderu.

GM Kernspecht: Správně. To je ten bod, kdy musíš rozvíjet sílu a odbourat psychologické zábrany útočit.

Frank: A pokud protivník klade odpor, najdu pomoc v nové struktuře programů 4., 5. a 6. žakovského stupně, které zahrnují odvrácení, vymrštění, proklouznutí...?

GM Kernspecht: To je můj druhý program. Správně: provokace, nalákání a zpětné vymrštění, vyklouznutí...

Frank: Potom se dostaneme v 7. až 12. žakovskému stupni k ReakTsun...?

WingTsun není technika. WingTsun je princip.

GM Kernspecht: ... k nejčistšímu WingTsun. A toto dělení na tři části je nezbytné. Třetí část je čisté, pravé WingTsun. Čistý princip. WingTsun oprostěné od technik

– protože WingTsun nejsou techniky. WingTsun je princip. Technika je to, co vyplývá z principu. První program je WingTsun technik. Žák se učí čtyři nebo více daných útočných technik, které může více nebo méně bez jejich přizpůsobování využít. Které může naplánovat, k čemuž nepotřebuje partnera. To je program, který si může doma nakreslit. A někteří lidé to potřebují.

Pravé WingTsun je ale to, co přijde až na konci. Tam se chceme dostat. Tam, kde budeme umět reagovat ve správné míře na všechno, co přijde. Kde zaútočím, když je to nutné. Kde se budu bránit, pokud to bude nutné. Kde je mi jedno, jak druhý zaútočí. Jestli strká, chytá, kope, zda mlátí, zda dělá ještě něco. Kde se předem nemusím ptát, co udělá a kde nemusím dopředu stát v určité výchozí pozici. To je to, kam se chci dostat.

A potom musí existovat něco, co se nachází mezi tím. A to, co je mezi tím, má atributy prvního, kde totiž ještě provádím „techniky“ a i posledního, kde musím umět neplánovaně reagovat.

První program uspokojuje touhy žáka a pomáhá mu, aby získal jistotu. Druhý program je přechod ke třetímu. A když se dostane do třetího programu a naučí se ho až do konce (do konce znamená až k mistrovství), neměl by si již dělat žádné starosti. Může si stoupnout a říct: „Dělej, co chceš! Mně je to jedno.“ Ale to je v podstatě program, kdy by člověk už neměl více bojovat. Kde by žák vůbec nechodil do oblastí, ve kterých by se něco takového stalo.

Začínáme tedy s technikami, s něčím určitým a skončíme u něčeho zcela amorfního.

A ještě jeden bod nesmíme zapomenout: Každý z těchto

tří programů může na jedné straně fungovat samostatně. Tak jsem je postavil. Na druhé straně na sebe navazují. Jeden vede ke druhému. Ale mohl bych do konce života zůstat u prvního programu.

Yvonne: Programy teď myslíš začátečnický, střední a pokročilý stupeň?

GM Kernspecht: Ano. Každý tento program je uzavřený sám pro sebe. Což znamená, že bys teoreticky mohl začít s druhým programem. Nepotřeboval bys dělat první. Mohl bys začít i s posledním a první dva vynechat. Je jenom otázkou, kolik máš času. Pokud řekneš, že ti nic nehrozí a máš k dispozici 20 nebo 30 let, pak začnu třetím programem, tím posledním. Je to filozofický program. Vede k tomu, že se na konci člověk umí bezstarostně ubránit. Ale trvá to déle. S prvním programem se úspěch dostává pravděpodobně již po několika měsících. Když nechám žáka cvičit opravdu jen první program, se spouštěním slovem a mlácením do lap, pak si myslím, že ten, kdo trénuje odpovídající počet hodin v týdnu, se bude po 4 až 6 měsících zatraceně dobře orientovat. Nechci říct, že mu dají u soudu vždycky za pravdu. Ale projde s tím bezpečně městem.

Druhý program může stát též samostatně. Ale pokud se člověk zamyslí, je to jenom mezistupeň ke třetímu programu. Je tedy možné brát všechny tři programy samostatně. Jen je potřeba se u toho ptát: „O co ti jde? Jsi policista nebo v nějaké speciální jednotce? Jsi v armádě? Jsi osobní strážce? Jsi někdo, kdo hledá z osobních důvodů ochranu? Kolik máš času? Teprve pokud to vím, můžu mu přiřadit některý program.“

Frank: Lze říct, že se učíme WingTsun dnes velmi zhuštěněji, než před 20 nebo zjevně před 200 lety?

GM Kernspecht: Přesně. Dříve měli svoje formy a těch se pevně drželi. A bylo přesně řečeno, která forma je pro který stupeň. Člověk se hodnotil podle stupně, který obdržel. A stupně se měřily podle formy, kterou se člověk právě naučil. Vynalezl jsem pro to slovo „samoboj“ („Einkampf“). Zde ale vždy chybí člověk, který se mnou bojuje. To je to, čemu Bruce Lee říkal plavání na suchu. Nabízí se otázka, lze po tolika letech plavání na suchu náhle plavat, když člověka hodí do vody?

Yvonne: Když si ale, jak říkáš, osvojíš pohyby, mělo by to přece fungovat, nebo ne?

GM Kernspecht: Ano – pokud máš tu odvahu. Odvahu někoho praštit. Pak ano.

Yvonne: Toho teď využijí: právě při vyučování žen a dětí je duševní aspekt absolutně důležitý.

GM Kernspecht: Ten nejdůležitější.

Yvonne: Dává mi vnitřně povolení udeřit nebo se bránit.

Vyčvič si svoje spouštěcí slůvko a jednu dobře mířenou ránu na hlavu

GM Kernspecht: 90% sebeobrany je psychických – a ta druhá polovina je technická (smích). Ano, je to opravdu tak. Cvič svoje spouštěcí slovo a k tomu jeden jediný silný úder na hlavu. Budeš mít úspěch. Koukněte se někdy, jak pracují rváči. Myslíte si, že ti se budou bránit? Ne!

Naučil se opravdu jen mlátit. A to ještě ani to netrénoval, jen jednou někoho sundal na ulici. Stoprocentně nějak takhle (rozmachuje se hákem vedeným shora dolů), protože to má v genech. Shora dolů a to po oblouku. To se neučil. To jednou udělal a někdo se díky tomu skácel. V tom si řekl: „To budu dělat znovu“. A teď to používá při každé příležitosti. Chvilí předtím se krátce natočí dozadu a druhý si myslí, že z toho nic nebude. V tom okamžiku se otáčí, z obratu dává ránu a sklízí úspěch. Touhle metodou dostal deset nebo dvacet lidí a teď to dělá každý týden jednou. Je král jednoho úderu. Jinak neumí nic. A tak rozpraší všechny, což znamená, že veškerá jeho sebedůvěra pochází z jednoho úderu. Necvičil žádný sparring. Jeho oběť se také nikdy nebránila. A s takovými lidmi máte co do činění.

A lze to stejně tak nacvičit. Jenom vědecky. A ještě možná jedna věc: musíme se ptát, jaký je uzpůsobený útok na ulici. To je důležité. Vědecky jsem zkoumal, jak probíhá. Prvotní je pohled. Je potřeba vědět, jak ten pohled opětovat. Je to extrémně důležité. Zjistilo se, že člověk na vás nezaútočí, když se na něj nepodíváte.

Sven: Často dojde k takové nepřijemnosti – podíváme se na někoho a ten k nám potom přijde.

GM Kernspecht: Když na něj nekoukneš nebo se nedíváš dlouho nebo rychle neuhneš pohledem, nedostaneš se do potyčky. Existují přesné zákonitosti, je to věda sama pro sebe.

Další stupeň je mluvení. Co odpovíš? První věta, kterou spustíš, je totiž: „Co tak blbě čumíš?“ Tím chce dosáhnout, aby ses podíval a to je jeho ospravedlnění tě zmlátit. Když mu teď řekneš, že jsi vůbec nekoukal, už ho to stejně ne-

bude zajímat. Chce pouze a jenom, aby ses kouknul, a pak tě praští. Má vnitřní pocit, že může mlátit jen toho, kdo se na něj dívá. Zároveň to bere jako omluvu: „On na mě tak drže civě!“

Dva první stupně jsou tedy pohled a řeč. Další stupněm je, že na vás začne ukazovat. A to si nesmíte nechat líbit. Musíte ho hned čapnout, jakmile natáhne ruku, jako u rány pěstí. Chytit, otočit, „škrtnit“ a dostat na zem. Každý si myslí: „Tím to určitě skončí, to udělá jen jednou.“ Ne! Situace se přiostrší. Pokud teď nezakročíš, přijde strkání a chytání za límec. Pokud tě odstrčí, může následovat, že tě ukope k smrti. Nebo jeho kámoš, někdo už se najde.

Nebo přijde s hákem shora dolů. To lze vidět již předem. Taková věc přijde vždycky. Zapomeň na tohle (ukáže WingTsun úder s nízkým loktem). Ten vůbec neexistuje. To se nestane. Ten děláme jenom my. Obranu proti našemu úderu nepotřebuješ vůbec cvičit. Všichni stále pilně cvičí, jak se ubránit WingTsun úderu. No to je pěkné – ale proti tréninkovým kamarádům ve škole. Takový úder mě nepotká – jen večer na tréninku od šesti do půl osmé. Na ulici se útočí jinak. Tam musíte očekávat hák pěstí. Se stoprocentní jistotou přijde. Na to vezměte jed. Je sice relativně jednoduché se ubránit, když to nacvičíte, ale netrénuje se to. Tak neútočíme na svého tréninkového partnera, protože přece děláme WingTsun.

Bez správné obrany proti háku je po všem. A pokud spadnete, budete ukopáni. To jsou věci, které musíme cvičit – když ležím na zemi, jak zabráním tomu, aby mi kopl do hlavy? Jak

se vyhnout takové ráně? Jak zabráním, aby mě srazil na zem? Co udělám, když mě bude chtít popadnout? Co udělám, když na mě ukáže? Co odpovím, když se mě zeptá: „Co tak blbě čumíš?“

Alexander: A můžu vůbec? Existuje totiž následující hra – koukne se na mě, vstane a osloví mě. Co udělám? Hned preventivně udeřím?

GM Kernspecht: Ne, nemlátit. Ale chytit a na příklad přiškrtit, až trochu ztratí vědomí. To byl teď vtip.

Pokud bezpodmínečně chceme, můžeme se ve WingTsun chránit absolutně defenzivně. To je moje jistota. Ale jednou prostě musíme úder opětovat. Můžeme to odkládat déle, než ostatní. Můžeme posouvat tenhle knockout dál než druzí. Jenom je otázkou, zda chceme podstupovat toto riziko. Zda si více ceníme jeho zdraví nebo našeho. Čímž jsme zase u spouštěcího slova a u prvního programu.

Vždy záleží na tom, z jakého úhlu WingTsun posuzujete

Prakticky jedeme na dvou kolejích. Existuje zcela vědecké WingTsun – jako prostředek sebeobrany. Druhá rovina obsahuje WingTsun pro WingTsun. Tím budeme pokračovat. To jsou všechny ty formy klasického WingTsun. Kromě toho existují partnerské formy. Partnerské formy nejsou klasické WingTsun velmistra Yip Mana. Naše partnerské formy jsou velkolepý výtvar

mého učitele. Předtím neexistovaly. Mluvíme-li tedy o Leung Ting WingTsun stylu, jedná se o tradiční styl, ale ne klasický. Ten existuje teprve od roku 1970. Většina těchto pokročilých forem byla vyvinuta u mě doma. Byl jsem u toho. Byl jsem ten partner, což znamená, že na základě mých reakcí byly vytvořeny.

To je ta klasická a tradiční oblast. Hodně lidí je miluje kvůli filozofii, která za nimi stojí – protože mají tradici nebo protože je to pro ně historický aspekt. Nebo taky pro to, že chtějí mít všechno černé na bílém. Je pro ně zásadní, aby se cítili dobře.

Ale pak jsou i jiní, kteří si řeknou: „Chci se umět bránit“. Takoví se můžou vzdát mnoha částí tradičního programu. Pro ně jsou leckteré věci balast.

Záleží vždycky na tom, jak WingTsun definujeme. Pokud definuji WingTsun jako princip, jako koncept, potom je beztvářý. Pokud ho definuji jako sumu pohybů, pak má svůj tvar. A existuje ještě druhé hledisko, proč se nemůžeme vzdát forem ve WingTsun, i když bychom chtěli. Docela prosté – protože by nikdo nepoznal, že to je WingTsun. Beztvářé WingTsun by byl čistý koncept. WingTsun zcela oproštěný od formy by byly čistě jen koncepty-filozofické pojetí, které můžu vyložit tak nebo tak. To znamená, že by nebylo vidět, jestli děláme WingTsun, Taijiguan, Xing Yi, Ba Gua, nebo třeba středověké Jiu-Jitsu. Nešlo by to tak dobře poznat. Pro naši identifikaci je důležité, že navzdory novým vědec-

kým programům nenecháme formy zemřít. Dávají nám sounáležitost, tradici a slovník s mnoha vzorovými větami a rozvíjí něco, čemu říkáme sebevědomí. Boj nakonec není to hlavní v životě.

Zdroj: Magazin WING TSUN WELT, číslo 34, str. 50-59, „90 Prozent ist mental – die andere Hälfte ist Technik“

Překlad: Kateřina Holubová

Grafická úprava PDF: Jiří Fictum

